

PERNILLA I RÖD BIL, rött bälte och röd balaklava.

GRÖN PÅ GOTLAND RING

Vad är det egentligen gubbarna håller på med när de åker på så kallad track day?

MIN MAN HAR ÅKT på track days under snart tjugio år. Han har ofta verkat egendomligt glad och uppspelt när han kommit hem. Ibland har jag undrat vad det beror på. Jag har dock varit lite avvaktande om det är något för mig. Är inte det bara något för manliga Porscheägare att jaga runt varandra på en racerbana? Nu har jag kört slalom på två festivaler och tanken mognade att jag kanske skulle testa på. Hur svårt kan det vara? Jag kan ju köra bil....

Porscheklubbens banmöte på Gotland Ring i slutet av juli var ett utmärkt tillfälle.

Min man hade redan anmält sig till båda dagarna, och jag skulle ändå följa med honom till Gotland för en minisemester. Jag anmälde mig till en dag i den gröna gruppen, förr kallad Lugn och Fin (LOF).

Vad har jag gett mig in på? Jag letade efter orsaker att ställa in, hade jag inte feber?

INNAN VI ÅKTE kollade jag vädret varje dag och fredagen såg ut att bli regnig. Usch hur skall detta gå. När dagen för mitt elddop närmade sig blev jag alltmer nervös. På morgonen hade jag fjärilar i magen. Vad har jag gett mig in på? Jag letade efter orsaker att ställa in, hade jag inte feber?

När jag såg de lokala nyheterna att en sportbil hade kvaddat illa dagen innan blev jag inte lugnare. Det var en Lamborghini som voltat på en annan track day. Räddningskåren hade behövt klippa ut föraren, som sedan flugits med helikopter till sjukhus!!! Nej, det var inget för mig.

Hur som helst körde vi till Gotland Ring Där var det check-in och kontroll av körkort, däck och bil. Därtill fick vi fina dekaleringar på vindrutan. Då kändes det riktigt bra. Sedan tog de praktiska bestyren

ÖVERSIKTSBILD från depån under banmötet.

PERNILLA SVÄNGER in mot apex i kurva 1.

över. Var skall grön grupp stå? Var kan jag byta om till långa byxor? Var är min hjälm? Vad betyder flaggorna? Så många det är i min grupp?

DET VAR KUL ATT det inte bara var jag som var tjej. Det var flera tjejer och även en kvinnlig instruktör i vår grupp. Småsnackade lite med de andra tjejerna och fick tipset att be att få en instruktör med i bilen vid körningen. Ett tips som jag utnyttjade till fullo. Under tre av fyra pass hade jag instruktörerna Jens, Lars och Jonas i bilen som coachade mig. Jonas jämförde med en nypistad skidbacke, man skall få ett flyt i körningen. Och vem gillar inte att köra en svart nypistad backe där manchestern fortfarande är kvar? Och fort ska det gå.

Hur var det då? Jo, jag fick på mig hjälmen och satt som limmad i skalstolen med händerna på ratten och körde ut på Följa John på första passet. En upplevelse att försöka hänga med i rätt spår, se kornerna och hitta ett flyt i körningen. Nervositeten släppte och det gick lite bättre och bättre. När vi väl kom in efter passet var jag helt slut. Vem kan tro att 20 minuters

körning är så mentalt krävande?

Dags för pass två. Nu följde Jens med i bilen och coachade mig så att min körning gick bättre och bättre. Visst fort gick det inte, men bakomvarande bilar släpps förbi och jag kör på i min takt. Lugn och fin. Jag är precis genomsvett när jag kommer i mål. Det är tufft att vara racerförare.

Pass tre har jag Lars med i bilen som coachar mig. Jag får fortsatta instruktioner om hur jag ska köra och placera bilen på banan. Det går bättre och jag vågar mer. Samtidigt noterar jag att jag inte kör fortare än på motorvägen och då känns det inte fort. Här på ringen känns det som att jag kör i 200 blås men så är inte fallet. Upplevelsen är så väsensskild från vanlig körning.

Pass fyra följer Jonas med i bilen. Han påpekar att bana är som att åka skidor, man hittar ett flöde i körningen. Jag fick en aha-upplevelse och det går betydligt bättre. Jag försöker hitta mitt flöde och blir grymt imponerad av en dubbelkurva som man skall ta med ett rattutslag och med Jonas hjälp funkar det. Jonas erbjuder mig att åka med honom i blå grupp och se hur han kör och placerar bilen. Jag är helt slut

VÅR GT4 RS I DEPÅN, längs depåmuren med knallblå himmel i bakgrunden.

efter en hel dag på racerbanan och ber att istället få åka med på lördagen.

LÖRDAGEN BÖRJAR med lite sovmorgon. Jag har tänkt under natten och bestämt mig för en extra dag i grön grupp. Det är ju kul.

Fast vid ankomstkontrollen av bilen är vänster framdäck utslitet och för dåligt för att framföras på banan. Vi får helt enkelt inte köra på banan. Det visar sig att vi inte är de enda som har samma problem med däcken. Trist. Min man är ännu mer besviken för Gotland Ring är årets höjdpunkt.

Vi bestämmer oss för att stanna kvar. Vilket bra beslut. Jag får åka med Jonas i hans bil och känna på flödet i körningen och det är en enorm skillnad mot min bankörning. Men är man rookie så är man. Och precis som med skidåkning går det inte att köra svarta pister innan man bemästrar de gröna, blå och röda pisterna.

Jag kvalar inte in bland de "hopplösa" förarna, det finns förbättringspotential för mig och min körning. Begränsningen finns i mig, inte i bilen, den är byggd för denna typ av aktivitet. För den presterar bra mycket bättre när min äkta häft kör den. Fast å andra sidan har han mer eller mindre alltid hållit på med bilar och körning på ett sätt som jag inte har.

VAD ÄR EGENTLIGEN behållningen för min del? Jo, jag har vågat göra något som jag aldrig trott att jag skulle våga. Jag är stolt över att jag tog mig till banan och faktiskt körde. Jag har en potential att bli bättre om jag tillåter mig själv att utvecklas. Dessutom är gemenskapen i klubben enorm. Man känner sig välkommen, omhändertagen och inkluderande. Jag hade så mycket roligare på banan än om jag stannat hemma och solat. Nästa gång hänger jag med. Jag skall bli bättre. Men först behövs nya däck.